

Fantázia

sci-fi | fantasy | horror

2017

Fantázia 2017

Antológia fantastických poviedok

Finálové a ďalšie vybrané poviedky z literárnej súťaže
Martinus Cena Fantázie 2017

Súťaž organizuje Občianske združenie Fantázia
Generálny partner: Martinus

Partneri: ESET, Artis Omnis, Incheba

Mediálni partneri:
Kultura.sme.sk, Knižná revue, Radio_FM, Multiverzum.

Ceny venovali:
Eset, Martinus, Publico, Incheba, vyd. Artis Omnis, vyd. IKAR,
vyd. Zelený kocúr, iHRYsko.sk, Blackfire Games.

Fantázia 2017

Antológia fantastických poviedok

Zostavili: Ivan Alákša, Lucia Lackovičová

Jazyková úprava: Lucia Lenická

Copyright © Fantázia media

Publisher © Fantázia media, s. r. o., 2017

Cover © Michal Ivan, 2017

Všetky práva vyhradené

ISBN 978-80-89823-06-2

LUCIA LACKOVIČOVÁ

Balansovanie na hrane bilancovania

Päť, pätnásť, päťsto, desaťtisíc, sedemnásttisíc päťsto, štyri-
stotridsaťdva, dvetisíc sedemnášť...

Životy sú plné čísel. A kalkulácií. Nieкто nepočítal s víťazstvom v súťaži, ďalší s tým, že mu Silvester Lavrík dá dva body, iný, že chýbajúci papier v tlačiarňi navýši náklady na tlač o päťsto eur, že päť rokov organizovania súťaže ubehne ako voda a že sa stane návykovým, alebo, že ďalší úvodník už bude písať popri kŕmení dvojročného dieťaťa. Tento ročník súťaže Martinus Cena Fantázie je už pätnásty. Súťaž dospieva, avšak počas piatich rokov, ktoré ju spoluorganizujem, za najlepšiu stále považujem poviedku spred piatich rokov od Zusky Stožickej, Letec do večnosti. Ak sa jej meno neobjaví v zborníku Fantázia spolu s novou poviedkou, objaví sa aspoň v úvodníku, lebo táto autorka si zaslúži pozornosť. Pokiaľ ste Letca do večnosti náhodou nečítali, nájdete ho v tmavomodrej Fantázii 2013, v tej s geniálnou obálkou od Fera Jablonovského.

Tohtoročná obálka je od ilustrátorského majstra Michala Ivana. V minulosti sa trošku okúňal, o to sme radšej, že súťaž sa stala natoľko zaujímavou, že Michal poctil titulkou tento, výročný zborník. Moja osobná topka je však minuloročná „trojobálka“ od Doda Dobrika.

Vo Fantázii 2017, ktorá má 432 strán, bol na úvodník vyčlenený priestor na približne desaťtisíc znakov. Na takej ploche sa aj v rámci súťaže dá stvoriť fantastický text. Napriek tomu, že autori v súťaži majú k dispozícii 45 000 znakov, nie je nevyhnutné využiť celých 25 normostrán, ktoré zaberú. Kratšie diela, pokiaľ majú byť skutočne kvalitné, predpokladajú zvýšené úsilie autora, ktoré porotcovia, aj čitatelia, dokážu oceniť.

Môj posledný úvodník do Fantázie bol v roku 2015. S Ivanom Alakšom sa pri tomto „slove organizátora“ striedame. Odvtedy sa toho veľa zmenilo. U organizátorov súťaže, aj v súťaži samotnej. Je to prvý rok existencie Ceny spoločnosti ESET pre najlepšiu sci-fi poviedku, ktorá vystriedala Cenu INTEL. Porotcovia majú odlišný vkus, čo sa prejavilo aj na témach, ktoré v rámci finalistov v tejto cene zarezonovali. Viackrát sa stretávame s témou telepatie a vstupovania do mysli druhých, vždy z trochu iného uhla.

Niečo viac ako dva roky existuje Magazín o knihách. Jeho zakladateľom je Róbert Kotian, ktorý tento rok tiež hodnotil súťažiacie poviedky. V Magazíne dostáva každý mesiac priestor aj fantastika, primárne tá naša, domáca, ktorá sa z periférie dostáva nielen do mainstreamu, ale začína byť akceptovaná aj zo strany obhajcov „vyššej“ literatúry. Nie každý autor vie písať ako Jozef Karika, ktorý tento rok získal nomináciu medzi finalistov súťaže Anasoft litera za hororový román Trhlina a premenil ju na Cenu čitateľov. Aj Jozef Karika však kedysi patrila medzi súťažiacich v Cene Fantázie a je držiteľom Ceny Béla, ktorú udeľuje vydavateľstvo Artis Omnis za najlepšie horor. Je možné, dokonca veľmi pravdepodobné, že pri čítaní tejto knihy stojíte pri zrode nových hviezd slovenskej literatúry. Nehovorme fantastiky. Žáner v tomto prípade nie je podstatný.

V rôznych finálových skupinách sa čoraz častejšie objavujú rovnaké mená. Je to tým, že niektorí autori začali, azda aj vďaka Martinus Cene Fantázie, cibriť svoje autorské schopnosti. Všímajú si to rôzne poroty, pretože kvalitné písanie je rozpoznateľné bez ohľadu na to, či je porotca členom fandomu, alebo nie. Tohtoročný víťaz Ceny poroty, Martin Petro, bol minulý rok jeden z päťce hlavných finalistov. Súťaže sa vtedy zúčastnil po prvýkrát. Michal Brat si doposiaľ finále tiež vyskúšal dvakrát. Jeho poviedka získala od porotcov najväčší počet hlasov, rovnako ako poviedka Martina Petra. Po prvýkrát v histórii súťaže porotcovia dodatočne rozhodovali o víťazovi Ceny poroty a Michalovi Bratovi táto cena unikla len o vlások. Finále si zopakoval aj Róbert Hric. Anna Olejárová je ďalšie meno, ktoré by ste si mali zapamätať. Som presvedčená, že o nej v súvislosti s kvalitnou fantastikou ešte budeme počuť. V žánrových cenách sa do finále prebojovali napríklad

Miroslav Švercel, Ivana Molnárová Dubcová, Lenka Štiblaríková, či Marek Slabej. Ich poviedky nájdete aj v predošlých ročníkoch Fantázie.

Počas prvých dvoch rokov organizovania Martinus Ceny Fantázie som porotcovala a ku každej z poviedok písala komentáre. Túto funkciu potom prebral „porotca z ľudu“, ktorého vyberáme spomedzi recenzentov na Fantáziu a môže ním byť ktokoľvek. Tento rok sa celoletného blogovania famózne ujal autor a recenzent Marek Zákopčan. Spomínam si, že počas hodnotenia poviedok som bola šokovaná ich rôznorodou úrovňou – od odpadu až k diamantom. Najširšiu skupinu tvorilo čosi medzi tým, teda poviedky, ktoré sú dobré, alebo zlé, podľa toho, ako sa človek vyspí a na čo má práve chuť. V takých prípadoch je hodnotenie, z pohľadu súťažiacich, aj o šťastí. Avšak pri tom najlepšom a najhoršom sa nemôžete pomýliť. Spomínam si aj na to, ako som niektorým poradila, aby si našli inú záľubu ako písanie. Ale viete čo? Kašlite na to! Píšete zle? Nevadí. Píšte. Možno sa časom zlepšíte na priemer, možno pôjdete ešte vyššie, možno sa nezlepšíte vôbec. Ale teraz, keď mám žalostne málo času nie len na čítanie, ale aj na písanie, vidím, aké je písanie skvelé. Aký je to fantastický relax a vzpruha (najmä, ak vás neživí). Mozog začne pracovať inak, svet sa zmení a môže byť náhle presne taký, aký si ho vymyslíte. Písanie je super! A ak si myslíte, že ste King, prípadne si nie ste istý, či ste reinkarnovaný Tolkien, nie je lepšia možnosť, ako spýtať sa niekoho nezaujatého, najlepšie anonymne. Na to sú literárne súťaže. A presne na to je aj Martinus Cena Fantázie. Tohtoročným odvážlivcom dali spätnú väzbu vo forme bodov Róbert Kotian, Táňa Pauhofová, Silvester Lavrík, Marek Zákopčan a Jaroslav Lupečka. A tým, ktorí išli s kožou na medzinárodný trh v súťaži anglických poviedok Fantasy Award, pridelili body Josh Malerman, Colin Arthur, Neal Asher, Róbert Vokál a Jaroslav Olša.

Už päť rokov sa súťaž spája s generálnym partnerom, kníhkupectvom Martinus. Aj vďaka nemu je súťaž tým, čím je. Tretí rok je Fantázia väčšia formátom, aj počtom poviedok a čoraz viac financií na jej fungovanie zabezpečuje OZ Fantázia, ktoré súťaž za-

strešuje. Aj takto sa chceme poďakovať za vaše 2% z daní, o ktoré sme sa posledné dva roky uchádzali a o ktoré sa budeme uchádzať aj tento rok. Nápadov ako súťaž vylepšiť, ako ju spraviť pre autorov, aj pre čitateľov zaujímavejšou máme nespočetne.

Život je prosto plný čísel. A verím, že týchto nasledujúcich 430 strán vám zabezpečí niekoľko príjemne strávených hodín, dní, alebo večerov. Ak vás Fantázia navnadí k ďalšej tvorbe, pošlite to nám. Štartujeme ďalšiu päťročnicu a uzávierka šestnásteho ročníka Martinus Ceny Fantázie je 31. mája 2018. Ale ponáhľať sa nemusíte. Tento rok sa spomedzi 178 súťažiacich poviedok do hlavného finále dostali aj texty odoslané na poslednú chvíľu.

A keďže nie vždy je nevyhnutné dodržať maximálny povolený rozsah, nebudem vás už ďalej zdržiavať. Fantastické čítanie sa začína ód-té-raz!

Martinus Cenu Fantázie a Fantasy Award vrátane všetkých pridružených aktivít pre vás organizujú: Lucia Lackovičová a Ivan Alakša za Občianske združenie Fantázia.

MARTINUS CENA FANTÁZIE 2017:

1. miesto:

Anna Olejárová: Preplatok

(Cena Fantázie a 250 €)

2. miesto:

Martin Petro: Muž, ktorý vymyslel farbu

(150 €)

3. – 4. miesto:

Filip Brišš: Sarah

Michal Brat: Forrest

(á 100 €)

5. miesto:

Róbert Hric: Koniec sveta príde skôr

Cena poroty:

Martin Petro: Muž, ktorý vymyslel farbu

Cena spoločnosti ESET pre najlepšiu sci-fi poviedku 2017:

Anton Stiffel: Adeptka

Cena Bibliotéky 2017:

Jana Tabačková: Ako bez duše

Cena Béla 2017:

Marek Slabej a Marek Brenišin: Jazvy, láska a oceán hnisu

Cena OZ Fantázia pre najlepšiu fantasy poviedku 2017:

Lenka Štiblaríková: Táto krajina nie je pre slabých

Výsledky boli vyhlásené na 25. medzinárodnom knižnom veľtrhu Bibliotéka dňa 11. 11. 2017 v Bratislave.

ADAM MÁČAJ

Zmrzačené mesto

S upov škrekot poslednýkrát zatriasol oknami, rozvíril prach a pomaly splýval s hlukom vojny. Korisť čakala len na žatvu. Vojna bola taká. Spolu s prirodzeným výberom naučila vtáky dôležitej a výnosnej trpezlivosti, stačilo počkať. Kým sa prach usadí. Kým strely ustanú. Kým armády odtiahnu.

Kým ich ľudia nakrmia.

Cesty evolúcie však boli pre ľudí pomalé. Krvilačnosť im kázala vyšľachtiť si vlastné supy. Predbehli vývoj míľovými krokmi a povedali si, že aj také zatratené zviera, prosperujúce zo smrti, sa môže vyšplhať na vrchol pyramídy. Pomôžu vytvoriť živočícha, ktorý prenechá požíranie mŕtvol svojim evolúciou obmedzeným bratom.

Vlastne to bolo takmer prirodzené. Ako matka vracajúca sa do hniezda s potravou v zobáku pre mláďatá. Jeden krdeľ mŕtvoly vyrábal, na čo priletel druhý za prestretý stôl. Ešte pritom aj popratovali. Hra symbiózy.

Sup, ktorý odlietal, bol jeden z tých vyšľachtených exemplárov, skrz-naskrz ľudský. A práve mu došla munícia.

Hukot stíhačky odznieval, štíhly vták sa strácal za horizontom. Prach sa usadil na svoje miesto, steny sa prestali triasť. Kifah nie. Roztrasene sa nadýchla a vyliezla spod postele. Chvela sa tak veľmi, až mala pocit, že po bombách prišlo zemetrasenie. V tme pre-
rážanej len svetlom z lacnej baterky v jej zuboch sa dotackala do najbližšieho kúta. Zaborila hlavu ako šíp medzi dve pevné steny a zvracala, hoci z chatrnej stravy posledných mesiacov ani nemala čo. Koho si tie dravce so sebou odniesli tentokrát?

Chvenie v kolenách odznelo. Vstala z podrepu a vrhla sa prehľadávať skrinky. Našla veľa haraburdia, ale nič užitočné. Najhoršia kombinácia. Prehrabávanie sa zaprataným bytom jej trvalo pridľho. Rodičia sa budú strachovať.

Počula príbehy o iných desaťročných princeznách. Ako chodia do školy a do divadla, čítajú knihy a keď vyrastú, môžu sa vydať za koho chcú. Jedia teplé jedlo a majú vlastnú posteľ. Mama jej rozprávala, ako kedysi žili rovnako, keď ešte nemusela Kifah pred spaním tíšiť len rozprávkami. Ako každé ráno nakupovala čerstvé mäso aj zeleninu priamo na ulici.

Naveľa našla starú konzervu zapadnutú za skriňou, ešte neotvorenú. Takú pochúťku určite princezné z rozprávok nikdy nevideli. Podvyživené pršteky nedokázali ťažkú plechovku otvoriť. Privinula si ju na hrud' a rozbehla sa preč. Snáď jej taký poklad nevezmú.

Sotva k nej doľahol slabý škrekot, kým príliš rýchly sup v zlomku sekundy zaburácal priamo nad mestom. S tenkým piskotom poslal nadol srdečné pozdravy. Dievča zmrzlo ako myška priklinovaná k zemi očami kobry. Ulicami sa často niesli takéto zvuky, ale nikdy neburácali tak blízko.

Nech sa na to po rokoch pozerala z ktorejkoľvek strany, nemohla si nič vyčítať. Ani tú chvíľku zaváhania. Skaza číhala na každom kroku a Boh musel stáť pri jej rodine dlho, keď ešte všetci prežili. Raz sa aj im musela šťastena minúť. Uprostred vojny bolo jedno, či je malé desaťročné dievča vinné, alebo nie. Žila len náhodou, každý deň hádzala nanovo kockami a dúfala, že supom padnú nižšie čísla.

Jeden hod. Mohla kričať, mohla kopať, mohla utekať. Desať rokov slabučkého života plného utrpenia proti miléniám vojenského pokroku.

S tupým žuchnutím sa niečo zaborilo do zeme, ale detonácia Kifah hneď nato ohlušila a nepočula, ako múry praskajú, ani ako sa zem trasie. Nevidela mračná zvíreného prachu. Necítila popraskané kosti, ktoré jej tlaková vlna otrieskala o schodisko, keď ju prevalila cez zábradlie. Supov darček na rozlúčku ju pripravil o všetky zmysly, možno posledná zhovievavosť predtým, ako z nej zanechá mršinu pre tie operené supy.

Aj tak umieranie trvalo pridlho. Cítila krv, ktorá jej kvapkala z rozrazeného čela a bezpočetných odrenín. Ležala pod schodiskom v tmavej chodbe, len matne si spomínala, ktorým smerom je východ. Krivkajúc začala šmátrať temnotou, v ušiach nemala nič, len piskot, ten istý, s akým padali tucty bômb každý deň.

Ďalšie zachvenie skôr cítila, než počula. Všetko navôkol začalo naberať podivný náklon. Snažila sa narovnať, ale jej nohy držali rovno. To steny museli byť krivé.

Všetko navôkol padlo.

Posledné lúče svetla pred ňou zahatali veľké kusy múrov, ktoré sa naskladali do neúhľadnej haldy všade navôkol. Zozadu ju zahalil zvířený prach zo spadnutého stropu. Čosi ťažké ju uduro do hlavy a zrazilo na zem, chrbát si odrela o ostré hrany pováľaných tehál. Už raz rozbité čelo si vyvávala v prachu. Štípalo to.

Nikdy si nemyslela, že hlúpe štípanie ju dostane. Bolo neznesiteľné, maličkaj vohňalo do očí slzy. Hrozná páľava v rane jej nedala oddychu. Prevrátila sa na brucho a chcela vstať, keď sa na ňu v tme zrútil celý svet.

Kamenné vlny ju zomleli a zaliali neúprosnou ťarchou.

Boleť. Bolí. Praská. Láme sa. Krehké telo dolámané kričalo, chripelo. Kameň tlačil. Prach dusil. Otlčené pľúca sa snažili nádychnúť, ale nemohli. Pomliaždené končatiny nemohúcne trčali pod nánosmi ruín.

Tma. Bez rodičov. Prach sa víril, nežne láskal skrvavenú tváričku. Kto sa v čierňave skrýva, aký šajtan po nej chniapje lačnými pazúrmí? Prúdenie vzduchu bez jasného zdroja ju štekľilo cez dotrhané oblečenie. Diabol na ňu dýchal svojím smrtiacim rypákom.

Hviezdny prach sa pomaličky usádzal, škriabal malú astronautku v očiach, v hrdle, dusil ju. Bezvládne sa rozkašľala, pľúca jej trhalo na franforce, ale pekelnému popolu nemohla uniknúť, iba ho viac zvířila. Nenápadne ako prvý ranný lúč sa jej vtieral do pľúc.

Štípe. Bolí. Pálilo to ako keď ju sklátila horúčka a tri dni ju neprebudili ani stíhačky, ani bomby. Prach taký zlý, že ani nevie, či chce ďalej dýchať.

Bezvládnny chripot sa rozliehal malou dutinkou v skale, malým kúskom raja uprostred kamennej pustatiny. Prestala cítiť, čo vdychuje, ústa aj nos zapchala vata. Nevedela ani, prečo žije, hrud sa dvíhalo, ale necítila vzduch, len prach. Šajtanov dych funel Kifah priamo na tvár, ako keď kedysi dávno slamkou odľukovala mravce ockovi do polievky.

Aj ona ich pritom zabila?

Chcela sa poškrabať, vytrieť prach z očí, čokoľvek, len nech sa vykrúti spod týchto pozostatkov budovy, ktoré jej drvia rebrá.

Prestala cítiť nohy, nič ju nebolí, nevie ani, či tam sú. *Možno ghúlovia začínajú korisť jeť od nôh.* Stále v úplnej tme nevedela, ako je na tom, čo je okolo, čo urobiť, nevedela sa hýbať a nevidela.

Tmu prerazil lúčik svetla, z trhliny na ňu zazerala akási tvár. Mamička jej podávala láskavú ruku. Nevedela sa natiahnúť, musela vyslobodiť lakeť spod veľkého kameňa.

Mama priniesla viac svetla, búra kamene s nadľudskou silou. Vírila prach nanovo, dusila vlastnú princezničku, ale Kifah to leďva cítila, jej zničené telo sotva vnímalo akúkoľvek bolesť. Už je s ňou mamička.

Prívaly svetla ju klamali. Pomaly zistila, kto skutočne dlátami, čakanmi aj holými rukami rozhrabuje sutiny. Konečne sa podvolila, konečne ju zlomil ten sup, ktorý ju najprv len pochoval. Nebola tam mamička. Neprišla po ňu. Nevedela, kde je. Možno aj ju zobrali.

Rozplakala sa. Tak dlho neplakala, hoci mohla, že prívaly slz zmáčali sutiny pod ňou až vtedy, keď ju po hodinách utrpenia a ďalších hodinách vyhrabávania konečne vytiahli do studenej noci, pod svetlo mesiaca, najjasnejšie, aké kedy Kifah videla.

Keď sa prach usadil a ju s láskou chytili do náručia silné ruky, jej pozornosť upútala biela helma. Ležala niekomu v náručí, s hlavou vyvrátenou k nebu sa vpila pohľadom do maličkých hviezd. Prestala sa báť supov. Stala sa holubičkou, rozprestrela krídla a odletela ku hviezdám.

Nepočula chválu Allahovi, ktorej sa dovoľával zástup mužov. Odletela niekam nahor, ďaleko nad to, čo zostalo z jej mesta.

•••

O dvadsať rokov neskôr

Aleppo.

Symbol. To mesto, o ktorom každý počul, všetci o ňom čosi vedeli. Akási diera niekde ďaleko. Nejaké slumy, kde zomierajú ľudia. Vraj vojna.

To mesto, nad ktorým všetci mykli plecami ráno cestou do práce. Predtým, než usúdili, že život s takou šéfkou, akú majú práve oni, si tam niekde uprostred púšte nevedia aj tak ani predstaviť.

To mesto, kdesi na Blízkom Východe, odkiaľ všetci utekali, ale mali smartfóny! Niektorí by ich chceli strieľať na hraniciach. Určite to boli len klamári, čo chcú vyciciavať sociálne dávky. Ako by im v Európe s predpismi o krivosti uhoriek mohlo byť lepšie.

Svet bol zrazu taký krásny, keď mal každý na krku len svoje problémy, nie susedove.

To mesto, ktoré zničili všetci, ale niektorí mali to šťastie, že len stáli obďaleč a prizerali sa, nezhadzovali bomby ako tí druhí.

Nechali hostinu supom. Nevedomosť bola vždy blaženosť a vždy prinášala omnoho horšie dôsledky.

Presne tak im to Kifah mlčky nakričala do očí. Mohla hovoriť veľmi potichu a jasne. Stačil jej očný kontakt. Prinútiť spravodlivosť a diplomaciu pozeráť sa. Na jej znivočené telo. Na jej paralyzované končatiny. Tie, ktoré lekári zachránili.

Niekedy nebolo treba tabuľky ani fakty. Stačil symbol. Kifah taká bola, ako celé Aleppo. Ukazovala, čo spôsobili orly, keď ju nechali napospas supom.

Trvalo to dlho. Stálo ju to veľa. Veľa pohľadov prešlo jej jazykmi, kým dosiahla svoje. Veľakrát musela obviňujúco zízať na uhýbajúce tváre. *Len sa pozrite. Pozrite sa na diery po bombách a guľkách. Započúvajte sa do syčania tých mechanických pľúc, čo mi zostali po chemických útokoch. To ostalo z vašich medzinárodných dohovorov.*

Dve desaťročia trvalo, kým pochopili, že ich zimný spánok trval o dvadsať rokov dlhšie, než mal.

Jednomyseľné hlasovanie bolo rovnaké svinstvo ako pred sto rokmi, ale Kifah prelomila aj to. Dnes nad Aleppom viali vlajky OSN. Jedna taká visela aj naboku na stene.

Z výšky hľadela na svoju ríšu. Mesto, ktoré nevidelo roky nič, len ruiny. Aleppo, ktoré dobre poznala a zaumienila si ho vidieť také, ako na matkiných fotografiách.

Zatiaľ ostala zaseknutá niekde na polceste.

Uzdravila ľudí. Implantáty, protézy, internet vecí, všetko potrebovalo pokusné králiky. Nič lepšie než mesto mrzákov nemohlo WHO padnúť do lona. Tisíccky ľudí dolu v meste mohli robiť to isté, čo zdraví na západe. S potenciálom na dramatické zlepšovanie, predbiehajúce evolúciu tak ako stíhačky, čo ju takmer zabili.

Výskum napredoval míľovými krokmi a všetky preverené subjekty sa ochotne hlásili na testovanie nových výdobytkov biomechaniky. Niekedy nevedela, či ovláda mesto živých bytostí, alebo komponenty jedného stroja.

Ani či zverili vládu človeku, alebo počítaču. Zaregistrovala kroky, príliš vzdialené na to, aby ich mohlo počuť neupravené ucho. Nieкто priložil mechanickú ruku na vstupný panel a napriek všetkým zabezpečeniam sa dvere otvorili, keď systém potvrdil identifikátor hosta.

Veľmi málo ľudí malo prístup do jej kancelárie bez obmedzení, tipovala to na Abdula. Záznam z kamier zobrazený na sietnici v kútiku zorného poľa potvrdil jej očakávania.

Postarší Pakistanec zaklopal a vyčkal, kým ho Kifah vyzve na vstup, napriek všetkým kamerám, ktoré ho preverili po ceste od hlavy po päty. Staré zvyky zomierali ťažko. Niežeby ich Abdul neochutil mozgovými implantátmi.

„Čaká,“ povedal stroho. Vraj nebol vždy málovravný, ale Kifah ho iného nepoznala. Zopárkrát skúšala svoju pravú ruku spoznať bližšie, spočiatku. Vzdala to.

Aj tak o ňom vedela toľko, čo možno ani jeho manželka nie. Kým žila. Jeho post vyžadoval niekoľkonásobne dlhší zoznam kvalifikácií než päťminútová previerka potrebná na schválenie bežných implantátov. Rozsiahla analýza rodinnej histórie bola rutina. Tá Abdulova hovorila sama za seba. Ťažko môže nieкто nenávidieť vojnu a jej fanatikov viac ako človek, ktorý pred ňou utekal celý život, prešiel pri tom štyri kontinenty, deportovali ho šesťkrát napriek statusu utečenca a zakaždým ho po návrate čakalo máločo iné, než mučenie, ktoré západ napriek dôkazom neuznal za preukázané. To by totiž boli povinní poskytnúť mu azyl.

Jeho jazvy preukázali dosť, ale prineskoro.

Vydala sa za Abdulom priestrannými chodbami veliteľstva. Čím nižšie zostupovali, tým viac sa zužovali, až sa ocitli v úzkych podzemných tuneloch.

„O koho ide?“ zaujímalo ju. Abdul jej premietol záznamy z drogov.

„Nemá ideologické pozadie. Naopak, je vylepšený takmer všetkými bežnými prostriedkami, následne však nelegálne upravoval

svoj hardvér aj softvér. Predpokladáme, že puristi ho skôr zaplatali, než zverbovali.“

„Nepriateľ môjho nepriateľa,“ zamrmlala si Kifah pod nos. „Môže to súvisieť s ich zajtrajším protestom?“

„Možno nás chcú vyprovokovať, nech ho zakážeme. Pred Bezpečnostnou radou to nespraví dobrý dojem.“

„Protest ostane taký, aký chcú,“ zavrtela hlavou. „Večer prejdeš so všetkými nasadenými jednotkami plán a posilníte kritické body. Akú má náš človek výbavu a kam sa až dostal?“

„Mal nielen bežnú, ale aj termálnu kamufláž kože, prešiel až do komplexu. Odhalili ho len vďaka tlakovým senzorum. Nevieme, čo všetko videl a kam sa to až dostalo.“

Vošli do miestnosti bez okien. V strede miestnosti sedel v magnetickom poli takmer nahý muž bez jediného vlasu na tele. A takmer bez kúska ľudskej kože. Telo mu pokrýval kov a plast, rozsahom biomedicínskych úprav mohol súperiť s Kifah alebo ktorýmkoľvek z jej špeciálnej jednotky.

„Pekný deň,“ posadila sa na stoličku bez operadla oproti nemu. „Prečo pracujete pre puristov?“

„V dnešnej dobe treba viesť s podozrivými výsluchy?“ uškrnul sa chlap. Jazvy okolo očí sa mu nepekne zvrátili. Fušerská robota, vybral si lacného doktora aj na pomery tých neautorizovaných. Ale videla, že hoci esteticky mizerné, implantáty boli prvotriednej kvality.

„Priznanie obstojí pred súdom lepšie ako sledovačka,“ ani sa nenamáhala ospravedlňovať Kifah. „A potrebujem vedieť, prečo majú puristi pomoc ľudí, ktorých nenávidia. Koľko ich stála vaša dôvera?“

„Vy si myslíte, že v Aleppe dnes potrebujeme dôveru? Alebo hodnoty?“

„Tak prečo?“

„Vyrobili ste nás takých,“ zaškeril sa muž. „Rozdávate implantáty napravo-naľavo a potom vás OSN potľapká po pleci, akú robíte dobrú prácu. Ale končíte tam. Neviete vyriešiť stoky a kobky obývané kyborgmi. Dáte im plnohodnotné telo a vyprázdnenú myseľ. Nehojíte rany na duši, nedávate dôvod žiť, len život sám. Človek sa musí pretĺkať životom ako vie a keď platia, divíte sa mi?“

Vy ste nikdy nemuseli robiť štetku niekde na rohu ako iné ženy. Pekne ste sa pozerali tým diplomatom v kravatách do očí a zachránili nás.“

„Čo ty vieš o mne,“ stvrdol jej pohľad, kvapkajúci sarkazmus v chlapovom hlase ju vytáčať.

„Informácie predlžujú život,“ zasmial sa väzeň.

„Tak buď taký dobrý a predlž ho aj nám,“ zasyčal Abdul a na mužovo plece dopadla ťažká kovová päšť. „Lebo ak sa nepodelíš, informácie ti ho skôr skráti.“

„Čo si spravil v laboratóriu?“ snažila sa zraziť kolegovi hrebienok rozvážnou diskusiou.

•••

Hodili ho do ohnivého mora a nevedel plávať. Pre istotu mu zviazali ruky aj nohy. O stoličku s vyrezaným dnom, pod ktorou zapálili autogén, aby prílivové vlny bolesti zaplavili celú miestnosť a nechali Nasira v jeho súkromnom pekle.

Aspoň mal to súkromie. Toto upaľovanie sa podobalo tomu, čo zažívali čarodejnice za stredoveku. Ale za hrubými stenami, hlboko v podzemí rozľahlej pevnosti.

Aby mimovládky nepočuli jeho krik.

Cez závoj plameňov cítil, ako ho smrť hladká. Údery, ktoré schytával od vyšetrovateľov, ani necítil. Boli príliš slabé na to, aby prehlušili hukot plameňov.

Všade sa vznášalo jedno slovo, hučalo v ohni. Údery tajnej služby vyklopkávali ten rytmus na jeho rebrách. Pery v temnotách ho kričali a k najmladšiemu profesorovi histórie v dejinách Sýrie dopadal nežný šepot, sľubujúci chladivú vodu.

„Mená.“

Aké? zúfal si. Plamene nepomáhali. Schádzalo mu na um všetko, ale nevedel, koho chce. Niekoľko si už vymyslel, ale neoklamal ich, chceli niekoho špeciálneho.

Plameň ustal, peklo nie. Hromotlúk oproti nemu, taký veľký a neokrôchaný, že pre kontrarozviedku bol užitočný asi iba na výsluchoch, sa postavil zo stoličky. Druhý muž, nenápadný mladý študent z jeho pondelkovej skupiny na európskych dejinách, vyšiel z tieňov v rohu miestnosti a nedočkavo sa sklonil k Nasirovi.

„Teda?“ nevinne sa opýtal tenkým hláskom.

„Koho len chcete,“ zajachtal. „Všetko poviem, koho chcete?“

„To nám prestalo fungovať,“ zasmial sa agent. „Bude to takto. Vy začnete hovoriť mená a my budeme pekne počúvať, kým nevyklopíte všetky.“

Začal spievať. Vymenoval desiatky, stovky známych. Nikto z nich nebol v opozícií. Všetci sa starali o svoje, prežívali v tejto vojne, ale musel hovoriť mená. Tak si vymýšľal. Rad za radom, až kým nespomenul všetkých – kolegov, rodinu, študentov, priateľov, všetko jedno.

Aj jeho mučiteľom bolo všetko jedno.

„Nič moc,“ skonštatoval vyšetrovateľ. „To recitujete náhodné mená, alebo nepriateľov, o ktorých sa máme postarať za vás?“ vyštekol.

„Nie, len to nie,“ modlikal Nasir.

„Máte šťastie v nešťastí. Popáleniny sa zahoja. Aj tú vodu časom vykašlete. Aj modriny zmiznú. Najesť dostanete. Ale možno prestúpime na niečo s trvalejšími následkami, čo poviete?“

Vyložil Nasirovi nohy na stoličku, kde predtým sedela tá chlpatá gorila, ktorá mu na povel študenta nohy napevno priviazala tak, že ležal natiahnutý medzi stoličkami.

Agent si vzorne sadol Nasirovi na kolená. Zprašťali, keď sa vyťahali do opačného smeru, než boli zvyknuté.

Kým dospeli k záveru neúspešného výsluchu, skúsil si sadnúť aj niekoľkonásobne ťažší obor. Potom prešli na dupanie, kopanie a skákanie. Polámali Nasirovi nohy na toľkých miestach, koľko sa len dalo.

Keď odpadol, nechali ho na noc osamote vo vlastných sračkách.

Ráno vytiahli nástroje aj so špecialistami. Múry Sajdnáje zniesli všetko, len aby ochránili ľudí vonku pred režimom v celej kráse. Alebo možno, aby ochránili praktiky režimu pred vonkajším svetom.

Zákerný závoj minulosti, ktorý naňho doliehal s každým spánkom, sa rozplynul. Posledný mikročip zapadol na svoje miesto a nové očné implantáty začali Nasirovi vysielat' obraz do mozgu.

„Hotovo,“ usmiala sa medička. S jej ryšavou hrivou a pehami do Aleppa nepatrila. Určite nie za starých čias.

Preskúmal elegantné čierne nohy, ktoré mu nahradili obsoletné neohybné protézy. Vyzerali ako niečo, čo používali bohatí ľudia, nepatrili k jeho otrhaným šatám. Dúfal, že čoskoro odhodí aj tie.

„Ešte toto,“ usmiala sa sestrička a vrazila mu do zápästia mikročip nástrojom nápadne pripomínajúcim pečiatku. Musela hodnú chvíľu hľadať miesto, aby sa vyhla jazvám Nasirových neúspešných pokusov vziať si život. Mohol byť von z väzenia, ale Sajdnája v ňom ostala. A jeho nohy niekde v nej, pochované pod tým, čo zanechala vojna.

„Teraz máte osobný identifikátor,“ skontrolovala mu implantát v zápästí. „Preukaz a náramok už nebudete potrebovať,“ s úsmevom mu ich vzala.

Nasir sa postavil.

Akoby sa zdvihol ten závoj, čo so sebou ťahal od vojny. Zem sa zdala vzdialená, cítil pulzujúcu silu, keď sa konečne mohol vystrieť a videl ľuďom priamo do očí. Už naňho nemohli pozeráť zvrchu.

Váhavo urobil prvé kroky, neistý novým pocitom. Napojenie na nervovú sústavu fungovalo perfektne. Po desaťročiach mohol chodiť, keď sa s tým už dávno rozlúčil.

„Výborne,“ pochválila ho lekárka, keď sa pripojila k sestre. „Sme radi, že sa nám podarilo dosiahnuť tento pokrok.“

„Ďakujem vám,“ ledva zo seba dostal Nasir.

„Najdôležitejšia je teraz intenzívna kontrola aspoň prvý mesiac,“ poučila ho doktorka. „Nevieme, ako sa prvý implantát ujme pri vašom zvláštnom profile. Aj keď súčasná generácia by mala byť prispôsobená pre potreby takých vzácnych genómov, musíme podrobne sledovať váš stav. Čip preto nie je len váš identifikátor, ale slúži aj na naše diagnostické potreby. Budeme vás mať pod dohľadom nonstop a keby ste mali problémy, upozorní nás to.“ Potľapkala ho po pleci. „Ste priekopníkom, ktorého výsledky môžu pomôcť množstvu ďalších ľudí.“

Nevedel vyjadriť všetky svoje pocity dosť rýchlo, až ho zrazu vystrčili von z kliniky. Na odchode sa kľučka sama otvorila pri kontakte s jeho zápästím. Už ho otravovali elektronické karty, každú noc žil s pocitom, že ho okradnú o všetky registrácie a povolenia, ktoré si vybehal na úradoch. Identifikátor bol súčasťou jeho nového tela. Nového Nasira.

„Dobrý deň,“ so žiarivým úsmevom sa k nemu pritočil mladý Európan v pieskovom obleku. „Vidím, že ste práve získali nové implantáty. Nebojte sa prísť na skúšku do nášho súkromného relaxačného a rehabilitačného centra neďaleko, kde vám ukážeme neuveriteľné hranice vašich schopností.“

„Ja neviem,“ zahabkal Nasir zaskočený, že niekto zrazu venuje pozornosť bezdomovcovi.

„Naša vizitka,“ natiahol k nemu ruku.

Ako ich identifikátory nadviazali spojenie, vlastný čip Nasirovým telom vyslal nepríjemnú elektrickú vlnu. Mykol sa a stiahol ruku.

„Och,“ stiahol druhý muž ruku. Zjavne sa cítil podobne. „Prepáčte, zrejme nemám vyladené operačné systémy. Bol som často na zahraničných obchodných cestách a zanedbával prehliadky. Viete, ako to chodí s biomechanickými klinikami mimo nášho mesta,“ ospravedlňujúco pokrčil plecami. „Dostali ste vizitku?“

Dostal. Kontaktná šošovka mu ukázala základné informácie a rovnako jednoduchý plagát, no pôsobivé fotografie niečoho medzi telocvičnou a modernou nemocnicou. „Asi to vidím,“ dostal zo seba.

„Prvé sedenie máte zdarma,“ predviedol neznámy svoj oslňujúco biely chrup. „Ak ma ospravedlníte,“ zmizol v dave za ďalšou potenciálnou zákazníčkou.

Kým sa Nasir spamätal a pochopil, ako sa jeho život zmenil, stihol osloviť aspoň ďalších troch ľudí.

Plnohodnotný občan, usmial sa. *Ktovie, kedy začne univerzita robiť nábor*. S hlavou plnou snov sa rozplynul v uličkách mesta.

Znechutene vytrhla kabelku z rúk neokrôchanej gorily. Nenávidela, keď ju kamošky nechali za sebou.

„Amina,“ volali z hlbín klubu, odkiaľ ich ledva počula aj napriek nanobotom implantovaným hlboko vo vnútornom uchu, „poď už.“

„Že sa nehanbíte pýtať vstupné,“ spupne pohodila hrivou čiernych vlasov a s nosom vyhrnutým dohora zamierila po strmých schodoch do suterénu. Takmer si kvôli tomu nevšimla skrčený

červený koberec a len stabilizačný systém v chrbtici zabránil nepeknému pádu. Rýchlo zbehla na tanečný parket, kým si vlastným egom neublíži.

Obtrel sa o ňu nejaký chlap mieriaci nahor. Nevyzeral na zahodenie. Natiahla k nemu ruku a ich identifikátory sa pripojili. Celkom úspešný samolúby chlap, takmer bez obmedzení na súkromie profilu. Hodil by sa medzi trofeje. Zavlnila mihalnicami.

V ušiach jej nepríjemne zapišťalo, keď neznámy jednostranne prerušil spojenie. Nepohol ani brvou, vôbec ho nezaujala. To ju hlboko urazilo. S ňou sa žiaden arogantný chlap nebude zahrávať, také správanie zniesla len v opačnom garde.

Až nezdravo žiadostivá sa vrhla do prehľadávania chlapovho profilu, chcela o ňom vedieť čo najviac. No napriek množstvu najrôznejších fotiek a statusov nenašla ani smietku reálnych informácií.

Amine pohrúženej do internetového sveta trvalo dlhú chvíľu, kým neznámemu opäť venovala pohľad. *Niečo tu nehrá.* Chlap stál kúsok za vchodom do klubu, zbežne flirtoval s každou ženou, čo prešla okolo, ale nevyhýbal sa ani mužom. Avšak len do prvého kontaktu cez čip, potom ochladol a s ospravedlňujúcim úškrnom sa začal venovať niekomu novému.

Keď sa ich pohľady stretli a zistil, že bol odhalený, zmizol ako gáfor.

Vykašľala sa na tanec a šla rovno k Rezovi, rozvalenému v súkromnej lóži s prostitutkou v lone. Cestu jej zastal ďalší bezkrký, priam dvojča biletára hore. Bez opýtania mu poskytla dáta z čipu, poznala protokol. Po krátkej kontrole jej odstúpil z cesty a znova sa stratil v tieňoch medzi dvoma mramorovými stĺpmi.

Reza jej kývol, aby sa posadila. „Mal si tu v klube niekoho s falošným profilom,“ urazene ohrnula perou. „Zberač dát, asi z tajnej služby. Mám si začať hľadať iný podnik?“

Skamenela mu tvár. Kto by si dovolil stratiť Amininu priazeň? „Ukáž mi ho.“

Podala mu ruku a odoslala dáta. Jednoduchým gestom ich nahral na cloud pre svojich mužov. „Postarajte sa o to,“ pustil vec z hlavy. Jeho ochranka bola dobre pripravená. Fungovali priamo pod nosom OSN už dlho.

„Ešte niečo?“ naoko starostlivo sa opýtal Aminy.

„Nerada ťa oberám o čas s ňou,“ osľňujúco sa usmiala na dievča jej veku a rozplynula sa v dave kamarátok na tanečnom parkete. Už boli zohraté, napojili sa na seba navzájom a Amina dostala tipy na všetkých chlapov, ktorí za niečo stáli.

Kráľovná si mohla vybrať prvá.

Keď o niekoľko hodín vyhodila sotva oblečeného fešáka na ulicu, zabuchla za ním dvere a zviezla sa po nich až na zem, s nohami stále natlačenými v lodičkách. Alkohol ustupoval, prichádzala časť plná bezmocného kriku.

Sotva vliezla do postele, obrátila sa na pravý bok a zaspávala s pohľadom na ošúchanú rodinnú fotku, poslednú, kde bola s rodičmi. Predtým, ako sa jej matka utopila na chatrnej bárke kdesi v Stredomorí a pašeráci ju zobrali od otca. Keď ešte nemala za sebou roky slúženia balkánskym mafiánom v bordeloch. Fotku z čias, keď by neverila, že raz len vďaka ostnatým drôtom na ceste do EÚ strasie Albáncov, ktorí sa budú báť o svoje drahé obleky. Všetko len preto, aby našla po rokoch svojho otca, usadeného drobného živnostníka v Nemecku, zabitého niečím takým vyprázdneným, že sa to muselo skrývať za noblesné označenie alternatívnej pravice.

Prerušila spojenie a všetko stmavlo. Keby jej mechanické oči mali slzné kanáliky, určite by celú noc preplakala.

•••

„Takže toto si zjedol,“ podozrievavo sledovala Kifah obsah kovového podnosu. „Chutili ti?“

Narušiteľ mal zmysel pre melodrámu, s Abdulom jej trvalo do neskorého večera, kým z nejasných hádaniek a veršov konečne pochopila, že ho má poslať na výplach žalúdka. Medzitým mu napadlo sa predstaviť, lebo ani najlepšia diagnostika na ňom nenašla žiadnu stopu po identifikačných prvkoch. Ich ilegálne odinštalovanie samo osebe bolo dôvodom na pár rokov v base, ale v prípade teroristu to bol najmenší problém.

„Volám sa Carlos,“ žmurkol na ňu tesne po tom, ako mu zo žalúdka vytiahli hadicu. Ďalšie ráno pred nimi konečne pristál obsah jeho žalúdka, rozanalyzovaný v labákoch.

Poklopkala prstom po zopár mikročipoch, aké sa dávali na každý implantát, aby zabezpečili integráciu do nervovej sústa-